

புதிதாய்ப் பூக்கும் பூக்களைப் போல

■ சக்தி ஸ்வரூப்

ஆட்லினின் சிறிய தூக்கத்தை பிளாட்பாரம் ஒன்றில் வந்து கொண்டிருந்த ரயிலின் சத்தம் கலைத்தது. காட்பாடி டு சென்னை ரயில் அது. ஆட்லின் அதில்தான் ஏற வேண்டி இருந்தது. எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக, விறுட்டென இருக்கும் ஆட்லின் அன்று மிக பொறுமையாக ரயிலில் ஏற தயாரானார். பிளாட்பாரம் பெஞ்சில் இருந்து மெல்ல எழுந்து, ஒரு கையால் வயிற்றை பிடித்து, மற்றொரு கையில் ஒரு பெரிய பையை தூக்கி மெல்ல நடந்தார். ஆட்லினை யாரும் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. ரயில் இன்னும் ஒரு நிமிடத்தில் கிளம்பி விடும். கூட்டத்தின் நடுவே ஆட்லின் ரயிலில் ஏற சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை உள்ளே இருந்த மெல்லினா பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். மெல்லினாவிற்கு ஏதோ தோன்ற, ரயிலின் கதவு அருகே வந்து, ஆட்லினின் பையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

‘பத்திரமாக ஏறுங்க, என் கையைப் பிடிச்சிக்கங்க.’

‘ரொம்ப நன்றி, நீங்க உதவி பண்ணலேன்னா நான் ரயிலை மிஸ் பண்ணியிருப்பேன்.’

மெல்லினா புன்னகைத்தாள். ரயில் சத்தமிட்டுக் கொண்டே ஸ்டேஷனை விட்டுக் கிளம்பியது.

ஆட்லின் மெல்லினாவின் சீட் பக்கத்தில் வந்து உட்காந்தார்.

மெல்லினா எப்போதும் வெள்ளையாக, உயரமாக, சுடிதார் அணிந்த பெண்களைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டே இருப்பாள்.

‘ச்சே, இந்தக் கலரான பெண்கள் எவ்வளவு அழகு, தளர்ந்து நடந்து வந்தாலும், இந்தப் பெண் எவ்வளவு அழகா தெரியுறாங்க. நான் மட்டும் கொஞ்சம் உயரமாகவும், கலராகவும் இருந்திருக்கக்கூடாதா?’ மனசுக்குள் பேசிக்

ஒவியம்: ஜே.கே.

கொண்டாள் மெல்லினா. பிறகு
ஆட்லினைப் பார்த்து '

'எங்க போறீங்க? சென்னை?'

ஆட்லின் தண்ணி குடித்துக்
கொண்டே, தலையை ஆட்டினார்.

'உங்களுக்கு உடம்பு சரி இல்லையா?
ஏன் ரொம்ப சிரமப்பட்டு நடக்கிறீங்க?'

'உடம்புக்கு எந்த நோயும் இல்லை.
நான் மூன்று மாதம் கர்ப்பமாக
இருக்கிறேன். ஐம்பது வயசுக்கு மேல்
கர்ப்பம் ஆனதால் டாக்டர் ரொம்ப
ஜாக்கிரதையாக இருக்கச் சொன்னார்.
அவசரமா எதுவும் பண்ண
வேணாமனுதான் ரயிலில் பொறுமையா
ஏறினேன். '

'ஓ! அப்படியா? உங்களப் பார்த்தா
ஐம்பது வயசு மாதிரி தெரியல. சின்னப்
பொண்ணு மாதிரிதான் இருக்கீங்க.
உங்க வீட்டுக்காரர் வரலையா?'

ஆட்லின் சிரித்தார். இந்த கேள்வி
அவருக்கு புதிது அல்ல. இந்தக் கேள்விக்கு
யாரிடம் பதில் சொன்னாலும் அதன்
பிறகு ஆட்லின் இருக்கும் திசையைக்
கூட பார்க்கமாட்டார்கள். இவரும்
என்னை கேவலமாக நினைத்து
பேசுவதை நிறுத்திவிடுவாள் என்று
நினைத்துக் கொண்டே ஆட்லின் பதில்
கூறினார்.

'நான் திருமணம்
செய்துகொள்ளவில்லை. எனக்கு
எல்லாம் என் இயேசு கிறிஸ்துதான்.
நான் அவரிடம் என்னை ஒப்படைத்து
ரொம்ப வருஷம் ஆயிடுச்சு. அவர்
எப்போதும் என்னுடன் இருந்து என்னை
வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். '

'புரியல, நீங்க என்ன சொல்றீங்க?'

'என் பேர் ஆட்லின். என்னுடைய
பத்தொன்பது வயதில் ஒரு நாள்
சர்ச்சில் ரெண்டு விஷயங்களுக்காக
பிரார்த்தனை செய்ய போயிருந்தேன்.
ஒன்று, என்னுடைய சைக்காலஜி டிகிரி
எக்ஸாம் நல்லா எழுத, மற்றொன்று,

எனக்கு நிச்சயம் செய்த திருமணப் பிரார்த்தனை. காலேஜில் படிக்கும் வயசிலேயே திருமணம் செய்வது சரியாய் இருக்குமோன்னு குழப்பமா இருந்துச்சு. '

'புரியுது, எனக்கும் திருமணம் ஆகும்போது ரொம்ப பயமாகத்தான் இருந்துச்சு' என்று பெருமூச்சுடன் சொன்னாள் மெல்லினா.

'ம்' என்று மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தார் ஆட்வின்.

'நீங்க சொன்ன மாதிரி ஏதோ ஒரு பயமும், கவலையும் தோணிச்சு. அப்பா, கல்யாண விஷயத்துல ரொம்ப தீவிரமாக இருந்தார். அம்மா என்னை சின்ன வயசுல இருந்து அதற்கு தயார் செய்து கொண்டதான் இருந்தார். சமையல் செய்வது, வீட்டை சுத்தம் செய்வது, எல்லாரிடமும் அன்புடனும், சகிப்புத் தன்மையுடனும் நடப்பது என்று எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்தே கல்யாண ட்ரைனிங் நடந்தது உண்டு. வீட்டுக்கு வரும் உறவினர்கள் எல்லாரும் நான் நடந்துகொள்ளும் விதத்தை பார்த்து என் அம்மாவைப் பாராட்டினார்கள்.'

'இல்லேன்னா, புகுந்த வீட்டுல அம்மா சரியாய் வளர்க்கலன்னுதானே பேசுவாங்க. சரி, கல்யாணம் என்னாச்சு? நடக்கலையா?' மெல்லினா கேட்டாள்.

'நான் பிரார்த்தனையில் கண்ணை மூடி, கடவுளே என்னை ரட்சியுங்கள் என்று அழுது கொண்டு இருக்கும்போது, என் பரிசுத்த தேவனை என் வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக உணர்ந்தேன். ஒரு அசிரீ குரல் மட்டும்தான் கேட்டது. வேற எந்த சத்தமும் வரவில்லை. எப்போதும் கேட்கும் புறாக்களின் சத்தம்கூட அன்று என் காதில் விழவில்லை. என் கால்களை நான் உணரவில்லை. என் ஆத்மா என் தேவனின் குரலைக் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தது. அந்த வேளையில் ஒரு பூகம்பம் வந்திருந்தால்கூட எனக்குத் தெரிந்திருக்காது. நான் இயேசுவின் பெண், அவருக்காகவே பிறந்த பெண் என்று அவர் என் காதருகே சொன்னார். அது கடவுளின் வாக்கு, கடவுளின் ஆசை. திருமணக் குழப்பத்தில் இருந்த எனக்கு, அதற்கான தீர்வை கடவுள் கொடுத்தார். அப்பா அம்மாவிடம் திருமணம் வேண்டாம் என்று தெளிவாகக் கூறினேன். இதற்கு முதலில் மறுப்பு தெரிவித்த என் பெற்றோர், சில நாட்கள்

கழித்து என் முடிவுக்கு ஒப்புக்கொண்டனர். தினமும் சர்ச்சுக்கு சென்று பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டேன். எப்போதும் கலகல வென இருந்த நான் ரொம்ப அமைதியாக, நிதானமாக மாறிக் கொண்டிருந்தேன். என் வாழ்க்கையின் மிகப் பெரிய முடிவு அந்த மாற்றத்தால் வந்தது. '

'ஓ, உங்க சர்ச் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது?'

'இருபது வயசில் நான் படிப்பை முடித்துவிட்டு அதே சர்ச்சில் எனது கன்னியாஸ்திரி வாழ்க்கையை தொடங்கினேன். எப்போதும் ரொம்ப அழகாக உடை யணிந்து, சினிமா ஹீரோயின் மாதிரி சுத்திக்கிட்டு இருந்த வாழ்க்கையிலிருந்து, கன்னியாஸ்திரி வாழ்க்கை ரொம்ப வேறு மாதிரி இருந்தது. தப்பு பண்ணிவிட்டு வருகிற மனிதர்கள், பணம் நிறைய இருந்தும் சந்தோஷத்தை தொலைத்தவர்கள், திருந்தி வாழத் தயாரானவர்கள் என்று எல்லா விதமான மக்களை சந்திச்சேன். அடிப்படையில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ரொம்ப தூய மனசு. நம்ம வாழ்கின்ற சூழல், நம்ம பெற்றோர், நமது கல்வி என்று எதையெல்லாம் பார்த்தும் பழகியும் வளர்கிறோமோ அதுவாகவே நாமும் வாழ கற்றுக் கொள்கிறோம். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தனக்கென்று அடிப்படை குணம் ஒன்றுமில்லை, தான் வளர்த்த குணம்தான், தன்னை தப்பாகவும், சரியாகவும் இருக்கச் செய்கிறது என்கிற உணர்தலே போதும். அவன் செய்த தப்புகளை எல்லாம் சரி செய்து விடுவான். இதெல்லாம் எனக்கு கான்வென்ட் கற்றுக் கொடுத்த பாடங்கள். என் கான்வென்ட் வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்த பிரச்சனைகள் பல. வெளி உலகத்திற்கு தெரியாத சிக்கல்கள், நான் அங்கு இருப்பது சரியில்லை என்று ஒரு நாள் தோன்ற, இருபத்தைந்து வருஷம் கழித்து, அங்கிருந்து வெளியேறிட்டேன். இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால், என் வாழ்க்கையில் நான் அடைந்த பக்குவத்திற்கு அதுதான் காரணம். '

'எனக்கு இன்னும் புரியல்' என்றாள் மெல்லினா.

'நான் உளறிகிட்டு இருக்கேன்னு உங்களுக்கு தோணுதா?'

'அப்படி இல்ல, நீங்க கன்னியாஸ்திரி என்றால், சூழ்நதை எப்படி? நீங்க எதாவது தப்பு பண்ணிட்டீங்களா?'

‘தப்புன்னா என்ன? சரின்னா என்ன?, என் வாழ்க்கையை நான் முடிவு பண்ணுறது தப்பா? இல்ல எல்லோருக்காகவும் ஒரு போலியான வாழ்க்கையை வாழ்வதுதான் சரியா?’

மெல்லினா அமைதியா ஜன்னல் பக்கம் திரும்பினாள். பெரிய குடும்பச் சிக்கலில், வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய சோகத்தில் இருந்தவளுக்கு, ஆட்வின் சொல்லுவதும் அவரின் கர்ப்பமும் மெல்லினாவுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது. ஆட்வின் தான் செய்த குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதாக மெல்லினாவிருந்த தோன்றியது. தன்னுடைய வலிக்கு முன்னால் ஆட்வினின் இந்த விளக்கம் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சமுதாயத்திற்கும், கலாச்சாரத்திற்கும் ஒத்துவராத ஒன்றை ஆட்வின் செய்வதாகவே மெல்லினா நினைத்தாள்.

நேரம் சென்றது. ரயிலின் ஜன்னல் வழியே வீசிய குளிர்காற்று, ஆட்வினுக்கு சிரமமாக இருந்தது. சிட்டிற்கு கீழே இருக்கும் தன்னுடைய பை நினைவுக்கு வர மெல்லினாவைப் பார்த்து,

‘கொஞ்சம் உங்கக் காலை எடுக்குறீங்களா? பையில் இருக்கும் ஷாலை எடுக்கணும்’ என்று கேட்டார்.

மெல்லினா காலை கொஞ்சமாக நகர்த்தினாள். பைக்குள் கையை விட முயற்சித்த ஆட்வினின் கையில் மெல்லினாவின கண்ணீர்த்துளி ஒன்று விழுந்தது.

அதை கவனித்துக் கொண்டே ஆட்வின் பைக்குள் இருந்து ஷாலை எடுத்து, பையை மூடி அதே இடத்தில் வைத்தார். அடிக்கடி மெல்லினா அழுகையை மறைத்து பல்லைக் கடித்து விரலைப் பிசைந்துகொண்டே இருந்தாள்.

‘உங்க பேர் என்ன?’ ஆட்வின் கேட்டார்.

‘மெல்லினா...’ சொல்லி முடித்து மீண்டும் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள்.

‘நீங்க ஏதோ வருத்தத்தில் இருக்கிறீங்க. கவலைப் படாதீங்க, நான் உங்களுக்காக இயேசுவிடம் பிரேர பண்ணுறேன். எல்லாம் சரியாயிடும்.’

‘நீங்க பிரேர பண்ண வேண்டாம்.

நான் சாமிக்கிட்ட எவ்வளவோ அழுது தீர்த்துட்டேன். எதுவும் சரியாகல. வாழ்க்கையில் எல்லாம் முடிஞ்ச மாதிரி இருக்கு. என்ன புரிஞ்சிக்கிட்டவங்க யாரும் இல்ல.’

‘தைரியமா இருங்க, மெல்லினா. வாழ்க்கையை நாம் வாழணும். ஒருத்தர் நம்மை புரிஞ்சிக்கணும்னா, அவங்கக்கிட்ட நாம் உண்மையா இருக்கணும். உங்க உண்மை நிலையை தெரிஞ்சி அதைப் புரிஞ்சிக்கிட்டவங்கதான் உங்களை அதிகம் நேசிக்க முடியும்.’

‘கல்யாணம் ஆகாத உங்களால் கல்யாண வாழ்வின் சிக்கல்களைப் புரிஞ்சிக்க முடியாது. உங்கள மாதிரி இருக்கிறவங்க ஈசியா அட்வைஸ் பண்ணிட்டு போயிடலாம்.’

‘மன்னிச்சிடுங்க. நான் அட்வைஸ் பண்ணல.

‘நான் உங்களை ஒன்னு கேட்கட்டுமா?’ சற்றே கோபமாக கேட்டாள் மெல்லினா.

‘கேளுங்க, மெல்லினா’ ஆட்வினின் கண்களும் உதடுகளும் சேர்ந்து சிரித்தன.

‘நீங்க ஏன் இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தீங்க? ஒரு சிஸ்டர் கர்ப்பம் ஆகிறது சரியா? அதுவும் இந்த வயசுல, எப்படி இது நடத்துச்சு?’

‘உங்களுக்கு இப்படி தோன்றி இருக்கிறதா? நமது வாழ்க்கையை எப்போதும் வேறு யாரோ தீர்மானிக்கிறார் என்று. நான் நிறைய யோசிச்சுப் பார்த்திருக்கிறேன். என்னுடைய இருபது வயசுல எங்க அப்பா தீர்மானம் செஞ்ச கல்யாணம்தான் என்னை கடவுளிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. என் அம்மாவின் வாழ்க்கையும் அவங்க அப்பா எடுத்த முடிவுதான். என் அம்மா எப்போதும் கஷ்டங்களைத் தாங்கி பழகிப் போயிருந்தாங்க. நான், என் அப்பா மற்றும் என் அண்ணன்தான் அவங்க உலகம். எங்களுக்காகத்தான் வாழ்ந்தாங்க, எங்களுக்காகத்தான் எல்லாம் செய்ஞ்சாங்க. அதே மாதிரிதான் அவங்க என்னையும் வளர்த்தாங்க. ஒரு பெண்ணிற்கு முக்கியம் சகிப்புத்தன்மை என்று எப்போதும் சொல்லுவாங்க. நானும் அப்படியேதான் வளர்ந்தேன். கான்வென்டில் நான் இருக்கும் சமயம், அம்மா

கற்றுக்கொடுத்த சகிப்புத்தன்மையுடன்தான் எப்போதும் நடந்துகொண்டேன். எல்லா பிரச்சனைகளையும் மனசிலேயே வச்சிருந்தேன், எங்க அம்மா போல. ரொம்ப வருஷம் கழிச்சு என் கான்வென்ட் வாழ்க்கை பிடிக்காமல் நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். என் வீட்டில் இந்த முடிவிற்கு முழு எதிர்ப்பு தெரிவிச்சாங்க. அப்பா அம்மா அண்ணன் எல்லோரும் என்னை மீண்டும் கான்வென்ட்டுக்கு போகச் சொன்னார்கள். என்னை சமாளிப்பதைவிட வீட்டைச் சற்றியிருப்பவர்களின் கேள்விகளைச் சமாளிப்பதுதான் அவர்களுக்கு கஷ்டமாயிருந்தது. என்னை எல்லோரும் ஒரு பாவியாக பார்த்தனர். அப்பா முதல் முறையாக என்னை அடித்ததும் அப்பொழுதுதான். அம்மா மூன்று நாள் சாப்பிடாமல் பட்டினி இருந்தாங்க. என்ன ஆனாலும் நான் திரும்ப கான்வென்ட்டுக்குப் போகக் கூடாதுன்னு தீர்மானமா இருந்தேன். அப்பா, அம்மாவிற்கு ரொம்ப அசிங்கமா போயிடுச்சு. என் அண்ணி எனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவரின் தங்கை. அதனாலேயே அவங்களுக்கு என்மேல இன்னும் கூடுதல் எரிச்சல். நாற்பத்தைந்து வயசுல என்னை வீட்டில வச்சுக்க என் அண்ணனும் அண்ணியும் எதிர்ப்பு தெரிவிச்சாங்க. '

'அப்புறம் என்ன ஆச்சு?' மெல்லின ஆர்வம் காட்டினாள்.

'நாலு வருஷம் அப்படித்தான் போச்சு. எனக்கு இருந்த ஒரே ஆறுதல், புத்தகங்கள். நிறைய படிச்சேன். ஆறு மாசத்துக்கு ஒரு முறை என் காலேஜ் மூலமா நடந்த கவுன்செல்லிங் மற்றும் மறுவாழ்வு கேம்புகளுக்கு ஒவ்வொரு ஊராகப் போயிட்டு வந்தேன். திடீரென்று ஒரு நாள், பத்தொன்பது வயசுல எனக்கிருந்த தவிப்பை மீண்டும் உணர்ந்தேன். கடவுளின் இருப்பை பல வருஷம் கழித்து மீண்டும் உணர்ந்தேன். கடவுள் குழந்தை இயேசுவை என் கண் முன்னே காட்டினார். குழந்தை இயேசுவின் தூய புன்னகை என்னை ஏதோ செய்தது.

நான் கற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கைப் பாடங்கள், கடவுளின் உன்னதத்தை இந்த உலகிற்குப் பரப்ப, அன்பை போதிக்க, இயேசுவின் கிருபையை உணர்த்த என் மூலமாக நான் ஒரு குழந்தையை பெற்றுக்

கொள்ள ஆசைப்பட்டேன். குழந்தைகள் கடவுளின் பரிசு. கடவுள் தான் படைத்த முதல் ஆண் மற்றும் பெண்ணுக்குச் சொன்ன கட்டளை "நீங்கள் பலுகிப் பெருகி, பூமியை நிரப்பி, " (ஆதியாகமம் 1:28). என் ஆசையை கடவுளிடம் ஒப்படைத்தபோது அவரே ஒரு டாக்டரின் மூலம் என் வேண்டுகலுக்கு உருவம் கொடுத்தார். இது ஆர்டிபிசியால் இன்விட்ரோ ஃபெர்டிலைசேஷன். குழந்தை விஷயத்தை என் வீட்டில் சொன்னதும், பிரச்சினை இன்னும் பெரிசாயிடுச்சு. சர்ச்சுக்குள்ளேயும் என்னை அனுமதிக்க முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க. நான் ஒரு உண்மையான கிருஸ்துவரில்லைன்னு சொல்லி என் குடும்பத்தில யாரும் என்கூட பேச மறுத்துட்டாங்க. அந்த ஊரில் இருக்கக்கூடாதுன்னு சொல்லி, என்னை வெளியூருக்குப் போகச் சொல்லிட்டாங்க. இப்ப நான் வேலூரில் மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான ஒரு மறுவாழ்வு மையத்தில் வேலைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். இங்க யாரும் என்னை தப்பா நினைக்கல. இங்க இருப்பவர்கள் எல்லோரும் கடவுளின் குழந்தைகள். ஒரு சின்ன வேலையா இப்போ சென்னைக்குப் போகிறேன்.

மெல்லினா ஆட்லினின் வலது கையைப் பிடித்தாள். அவளுக்கு அந்த நிமிடம் ஆட்லின் மேல் நம்பிக்கை வந்தது, பெரிய மரியாதையும் வந்தது.

'எனக்கு இரண்டு பசங்க. பெரியவனுக்கு பத்து வயசு, சின்னவனுக்கு ஆறு வயசு' மெல்லினா தயங்கிக்கொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

'நான் காலேஜ் முடிச்சப் பிறகு என்னுடைய இருபத்திமூனாவது வயசுல எனக்கு கல்யாணம் நடந்தது. கல்யாணம் ஆகி பத்து வருஷம் ஆயிடுச்சு. கல்யாணமான புதுசுல நான் ரொம்ப அழகா இருப்பேன்னு என் கணவரே சொல்லியிருக்கிறார். இப்போதான் குண்டாகி, முடியெல்லாம் கொட்டிப்போய் ஒரு மாதிரி ஆயிட்டேன். அடிக்கடி சோர்ந்து போயிடுறேன். உங்களைப் பார்த்தா எனக்கு ஆச்சரியமா இருக்கு. நல்ல தெம்பா தெரியிறீங்க. நான் இப்படி ஆயிட்டதாலோ என்னவோ என் கணவர் வேற முடிவெடுத்துட்டாருன்னு நினைக்கிறேன். '

'என்ன முடிவு மெல்லினா?' ஆட்லின் நிதானத்துடன் கேட்டார்.

'ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாடிதான் தெரிய வந்துச்சு, என் கணவருக்கும் வேற ஒரு பொண்ணுக்கும் சகவாசம் இருக்குதுன்னு. என் மனசு வெடிச்சிடுச்சு. நான் அவருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் எந்தக் குறையும் வைத்ததில்லை. அவரு இப்படி பண்ணுவாருன்னு எதிர்பார்க்கவே இல்லை. மூனு வருஷமா அந்த பொண்ணுகூட சகவாசம். இன்னைக்கு காலையில நான் அதை பத்தி பேசனது, அவருக்கு கொஞ்சம்கூட பிடிக்கவில்லை. என்னை அடிச்சிட்டாரு. என் குழந்தைகள் ரெண்டு பேருக்கும் அப்பாதான் வேணுமாம். என்கூட வரமாட்டேன்னு சொல்லிட்டாங்க. அவருடைய அப்பா அம்மா தவறிட்டாங்க. எங்க அப்பா அம்மாகிட்ட சொன்னதுக்கு, அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோன்னு சொல்றாங்க. இதுக்கு மேல என்ன அட்ஜஸ்ட் பண்ணிட்டு? அதான் தற்கொலை செஞ்சு சிக்கலாமின்னுதான் இந்த ரயிலில் ஏறி சென்னைக்கு போறேன். என் பொணம்கூட எங்க வீட்டுக்கு கிடைக்கக் கூடாது. இதுதான் நான் அவங்களுக்குக் கொடுக்கிற தண்டனை.'

இதை சொல்லி முடிக்கும்போது மெல்லினா கதறினாள். ஆட்லின் அவளுடைய கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

'இவ்வளவு மனக்கஷ்டத்திலும் நீங்க நான் ரயில் ஏற உதவி பண்ணியது உங்க நல்ல மனசை காட்டுது. அதே மாதிரி உங்க பசங்க ரெண்டு பேரும் உங்க கணவர் மேல வச்சிருக்கிற பாசத்தை பார்த்தால் அவரும் அன்பானவருதான்னு தோணுது.'

'ஆமா, அவரு ரொம்ப அன்பானவரு. என்னை ரொம்ப நல்லா பார்த்துக் கொள்வார். நான் அதிகமா பேச மாட்டேன். அதனால் எனக்கு பிரண்ட்ஸ் யாரும் கிடையாது. அவருக்கு நிறைய பிரண்ட்ஸ். கல்யாணத்திற்கு முன்னாடி அடிக்கடி அவுட்டிங் போவாரு. கல்யாணத்திற்கு அப்புறம், அதெல்லம் விட்டுட்டாரு. அப்பப்ப குடிக்கிறதையும்விட்டுட்டாரு. நான் படம்கூட பார்க்க மாட்டேன். அவரு என்னை வற்புறுத்த மாட்டாரு. ரஜினி படம் வந்தா மட்டும் தியேட்டர் போயி பார்ப்பாரு. இல்லன்னா ஆபீஸ் முடிஞ்சா வீடு. வீட்டுல மொபைல்கூட

பேச மாட்டாரு. இப்படித்தான் இருந்துச்சு. குழந்தைகள் என்றால் அவருக்கு ரொம்ப இஷ்டம். நான் கல்யாணத்திற்குப் பிறகு வேலைக்குப் போகல. அவரு எனக்கு எல்லாம் செய்வாரு. எதுக்கும் குறை வச்சதே இல்லை. ஆனா என்ன இருந்து என்ன? இவ்வளவு நாளா என்னை ஏமாத்திட்டு இருந்திருக்காரு. என்னால அத தாங்கவே முடியலே.'

மெல்லினா மீண்டும் அழுத் தொடங்கினாள்.

'கவலைப்படாதீங்க. இப்போ உங்களுக்கு இருப்பது உங்க மேலயே கோவம். நீங்க உங்க வாழ்க்கையில் தோற்றதா நினைக்கிறீங்க. உங்க மனசு நடுநிலைப் படுத்தி நடந்த விஷயத்தை திரும்ப யோசிச்சுப் பாருங்க, உங்க கணவரின் பார்வையில யோசிச்சிப் பாருங்க. உங்களால் இந்த பிரச்சனையை சரிசெய்ய முடியும்.'

'இல்ல ஆட்லின், நான் நிறைய யோசிச்சு பார்த்துட்டேன். எனக்கு அவரு பண்ணினத ஏத்துக்கவே முடியாது.'

'சரி, அதுக்கு சாவுதான் முடிவா, மெல்லினா? உங்க வாழ்க்கை ரொம்ப முக்கியமானது, உங்களுக்கும் உங்களை ரொம்ப விரும்புகிறவர்களுக்கும். சின்ன வயசிலிருந்தே எல்லோரையும் அனுசரிச்சு போகணும், எல்லோருக்கும் பிடித்த மாதிரி இருக்கணும், எல்லோர் மனசும் கோணாம நடந்துக்கணும்னுதான் நமக்கு கற்று கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதிலும் பெண்கள் பலர் வாழ்வதற்கு அர்த்தமே கல்யாணம்தான்னு நினைத்துக்கொண்டு, கணவனுக்காக எல்லாத்தையும் தாங்கிக்கொண்டு, கணவனின் மனசுக்கு பிடிச்ச வாழ்க்கையை வாழ ஆரம்பிச்சிடுறாங்க. அவங்களுக்கு வர கோபம், எரிச்சல், பிடிக்காதது எதுவும் வெளிய தெரியாம பார்த்துப்பாங்க. ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளுடைய ஸெல்ப் வெவார்த்த இப்படித்தான் இழக்கிறாங்க. தன் கணவன்கிட்ட இருக்கிற பிரச்சனையை திருத்தப் பிறந்தவங்க மாதிரி வேற நினைச்சிக்கிறாங்க. கணவனுக்கு அப்புறமா குழந்தைகள்தான் அவர்களுக்கான வாழ்க்கை லட்சியம். தன்னை ஒரு தியாகி போல உணரும் பெண், கணவனாலோ, குழந்தைகளாலோ ஏமாறும்போது அவளால் அதை தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை, உங்களைப் போல.'

'நீங்க சொல்லுறத நான் ஒத்துக்கிறேன். அப்படிப் பார்த்தால்கூட நான் என் வாழ்க்கையை என் கணவனுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் தானே வாழ்கிறேன், அவர் என்னை ஏமாற்றுவது தப்பு தானே?'

'உண்மைதான். இது ஒரு சிக்கலான விஷயம். ஒரு பையன் வளர்ந்துவரும் சூழலும் அவனுக்கு நிறைய விஷயங்களை சொல்லிக் கொடுக்கிறது. குடும்பத்தை பொறுப்பாக கவனிக்க வேண்டும் மனைவி குழந்தைகளை சந்ததோஷமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், எந்த சூழலிலும் கண் கலங்கவோ புலம்பவோ கூடாது, மனைவி தனக்காக மட்டுமே வாழ வேண்டும் என்றெல்லாம் கணவன் நினைக்கிறான். இது அவனுக்கு மனைவியின் மீது ஒரு அதிகாரத்தையும், பொஸஸிவ்னஸையும் உண்டாக்கிடுது. மனைவி தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவே கணவன் ஆசைபடுகிறான். அதற்கு நிகராக மனைவிக்கும், தான் பார்த்து கவனிக்கிற கணவன் மீது அதே பொஸஸிவ்னஸ் வருகிறது. கணவனுக்காக வாழும் வாழ்க்கையில், அந்தக் கணவன் எப்பொழுதும் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவே அவளும் ஆசைப்படுகிறாள். ஆகவே இது கணவன் மனைவிக்கு இடையேயான மனப் போராட்டம்.

பெண்கள் பிறந்ததிலிருந்தே கட்டுப்பாட்டில் வாழ்கிறவர்கள். ஆனால் ஆண்களுக்கோ, தங்களுக்கு பிடித்த விஷயங்களை செய்யும் சலுகை பெண்களை விட அதிகமாய் இருந்திருக்கிறது. மனைவி தன் கணவனுக்கு பிடித்த வகையில் குடும்பத்தை பார்த்துக் கொள்கிறாள். தன் ஆசைகளை முடக்கிக் கொண்டு, தனக்கென்று எதுவும் செய்யாமல் கணவனுக்காகவே வாழ்கிறாள். இது கணவனுக்குப் பிடிக்கிறது. இப்படி இருக்கிற மனைவிமீது எந்த இன்ஸெக்யூர்டு பீலிங்கும் வராது. கணவனும் அப்படியே இருக்க வேண்டும் என்று மனைவியும் நினைக்கிறாள். கல்யாணத்திற்குப் பின்பு தனக்கு இருந்த விருப்பு, வெறுப்பு எல்லாவற்றையும் விட்டுவர முடியாத ஆண்கள் பலர் மனைவியின் கல்யாண வாழ்கையின் தியாகத்திற்கு கொடுக்கிற கூலி அவர்களது சுதந்திரம். அது முடியாதபோது தன் மனைவிக்குத் தெரியாமல் பிடித்த மாதிரி வாழ ஆரம்பிக்கின்றனர். தனக்குப்

பிடித்த வாழ்க்கையை தானாகவோ இல்லை இன்னொருவரின் துணையுடனோ சமூகத்திற்கு தெரியாமல் வாழ்கின்றனர்.'

'மெல்லினா, நீங்க பொறுமையா யோசிச்சுப் பாருங்க. உங்களுடைய சந்தோஷத்திற்கும், ஆசைகளுக்கும் தடை போடாதீங்க. உங்கள் கணவரின் சந்தோஷத்திற்கும்தான். உங்களின் தேவைகளை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். யாரையும் கட்டுப்படுத்த முயலாதீங்க. நீங்க இந்த விஷயத்துல என்ன பன்னணும்னு நான் சொல்லமாட்டேன். ஆனா உங்க ஸெல்ப் வொர்த்த நீங்க நம்பி வாழ்க்கையை எப்படி பார்க்கவேண்டும்னு முடிவு பண்ணிக்கங்க.'

'ம்' மெல்லினா மீண்டும் ஜன்னலோரம் திரும்பினாள். ஆனால் இப்போது அவள் அழவில்லை. ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தாள். ஆடலின் ஒரு புத்தகத்தை வாசித்துக்கொண்டு இருந்தார்.

ரயில் சென்னை வந்தடைந்தது. ஆடலின், மெல்லினா இருவரும் ரயிலைவிட்டு இறங்கினார்கள். மெல்லினா ஆடலினைப் பார்த்து, 'நீங்க என் வீட்டுக்கு வரணும். என் வாழ்க்கையின் மறக்க முடியாத பயணம் இது. யாரும் இல்லாததுபோல ஒரு உணர்வுடன்தான் இந்த ரயில்ல ஏறினேன். உங்க அன்பு என்னை நிறைய யோசிக்க வச்சிடுச்சு. அதற்கு நன்றி'

'மெல்லினா, வாழ்க்கையில் வரும் ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் நம்மை பக்குவப்படுத்துகிறது. உடைவதிற்கில்லை மனம் பிரச்சனைகளால் புது வடிவம் பெறுவதே மனம். நாம் அந்தப் புது வடிவத்தை உணர வேண்டும். அதற்கு நாம் நம்மை நேசிக்க வேண்டும். காட் பிளஸ் யூ மெல்லினா.'

அப்பொழுது, மெல்லினாவின் போன் ஒலித்தது, முப்பொத்தொன்பதாவது முறையாக. 'மை லைஃப்' என்ற பெயர் ஃபோன் ஸ்கரீனில் தெரிந்தது. மெல்லினா ஆடலினைப் பார்த்தாள். ஆடலினுக்கு அது மெல்லினாவின் கணவன் ஃபோன் கால் என்று புரிந்துமெல்லினாவிற்கு விடை கொடுத்தார். மெல்லினா ஃபோனை எடுத்து 'ஹலோ' என்று கூறி தூரத்தில் இருந்த ரோஜா செடியைப் பார்த்தாள். புதிதாய் பூக்கும் பூக்களைப் போல அவளது புதிய வடிவம் கொண்ட மனமும் பூத்திருந்தது.